

© <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=7279454>

RAINER MARIA RILKE

(1875 - 1926)

100 de ani de eternitate

Cântec de dragoste

Cum să-mi țin sufletul în frâu,
ca să nu-l atingă pe al tău? Cum aş putea
să-l ridic deasupra-ți peste cele cotidiene?
Oh, mi-ar plăcea să-l așez pe
lângă cele pierdute în umbră
la loc tainic, unde nu mai balansează,
când adâncul tău se leagănă.
Dar tot ce ne atinge, pe tine și pe mine,
ne încheagă ca o atingere de arc
care formează din două corzi o voce.
Oare pe care instrument suntem încordați?
Și care violonist ne ține în palme?
O cântec dulce.

Îmi trăiesc viața în inele ce cresc

Viața în inele ce cresc mi-o trăiesc,
care peste lucruri se-întind.
Probabil ultimul cerc nu-l mai împlinesc,
dar încercarea-mi rămâne în gând.

În jurul lui Dumnezeu rotesc, în anticul turn,
de milenii de ani tot roiesc;
și încă nu știu: un șoim, sau furtună sunt
sau vibrația unei melodii cerești.

Toamnă

Frunzele cad, cad ca de departe,
de parcă se ofileau în ceruri grădini îndepărtate;
cu gesturi de protest tot cad înverșunate.

Și în nopți cade pământul greu
din toate stelele în deplină singurătate.

Noi toți cădem. Mâna aceasta cade.
Privește-le și pe celălalte: este în toate.

Și totuși există Unul care ține
căderea infinit de blând într-a lui mână.

Stinge-mi lumina ochilor

„Scoate-mi ochii: și încă te-oi vedea,
Afundă-mi urechile: și încă te-oi auzii,
și fără picioare încă o să vin la tine,
și fără buze încă te voi evoca.
Rupe-mi brațele și încă o să te cuprind
Inima mea o să te țină ca în palme,
oprește-mi inima și creierul îmi va bate,
și de-mi arunci creierul în foc,
o să te port în sângele meu.“

Între zi și vise sunt acasă

Între zi și vis mă simt acasă
unde încinși după joacă, copii dorm,
unde bătrânii seara se așează,
și vetre arzânde odaia luminează.

Sunt acasă între zi și vise doar.
Unde glasul clopotelor se stinge seara
și fete prinse în doruri, ce-n zi dispar,
spre odihnă la marginea fântânilor apar.

Un tei e preferatul meu copac;
și toate verile trecute, care în el tac,
se leagănă din nou în ramuri mii
vegând ca-ntotdeauna între vis și zi.

Advent*

Prin iernatica pădure vântul bate agale
ca un păstor turma fulgilor de nea
și câte un brad simte că e pe cale
evlavioasei sfinte lumi să i se dea.
Și-n ascultarea înzepezitelor cărări
își întinde crengile – gata fiind
și rezistă vântului și crește în mirări
unica noapțe de glorie întâmpinând.

* *Postul Crăciunului*

Sunt nopți albe atât de minunate

Sunt nopți albe atât de minunate,
în ele toate lucrurile sunt de argint.
Și câte-o stea strălucește atât de blând,
de parcă ar aduce-o evlavioșii păstori,
unui din nou născut Isus copil.

Cu praf dens de diamant parcă stropite
câmpii și țărături stau întinse-n dar,
și-n inimi, spirite de vis nețărătate,
nebisericești credinței îi dau ființă,
tainic minunile creindu-și iar.

Trăiesc acum, când secolul e pe plecate

Trăiesc acum, când secolul e pe plecate.
Si vântul în vela mare bate,
în care Domnul, tu și eu am scris,
se-nvârte-n mâini străine din abis.

Splendoarea vine dintr-o nouă parte,
tinzând spre realitate.
Forțe tăcute o măsoară-n lat
privindu-se întunecat.

Să ne luăm adio, așadar

Să ne luăm așadar adio ca două stele
de la necumpătări în nopți despărțite fiind,
care apropiere este, de încercată depărtare
spre propria cunoaștere tind.

Regii lumii sunt azi bătrâni

Ai lumii regi sunt azi bătrâni
moștenitori nu vor mai avea.
Fiii morți ca prunci deja,
și fiicele lor palide s-au lepădat
coroanele, noii puteri le-au dat.

În bani, pleava îi zdobește,
căci banul stăpânul lumii este,
le-ntinde-n foc, mașini le scoate,
care voința reticent le-o împarte,
dar de noroc ei nu au parte.

Minereul are dor de casă.
În urmă monede și roți lasă
ce-o viață miseră îi dăduse
fuge din fabrici și din casse
se va întoarce în venele rămase
deschise a munților, care se
închid din nou în urma lui.

Poetul

Oră, cum de mine te depărtezi.
Cu bătaile-ți de aripi mă rănești.
Singur: ce să fac cu gura mea?
Cu noaptea mea? Cu ziua mea?

Iubită n-am, nici casă, ori
vreun loc unde să trăiesc
iar toate cele cărora mă dedic
sporesc și pe mine mă iroiesc.

Rainer Maria Rilke (1875–1926) poetul german care a construit podul dintre romantism și modernism; adesea denumit „vrăjitorul sunetului” al limbii germane, cunoscut pentru poeziile sale profunde și sensibile precum „Leul” (Der Panther) și „Sonetele către Orfeu” care explorează teme precum dragostea, pierderea și existența și aspiră la o nouă dimensiune modernistă a subiectivității și a lumii interioare, influențat de întâlnirile cu Lou Andreas-Salomé și Auguste Rodin.

Traducere și prezentare: RENATE DONE